

var det, han ønskede at opnaae, ved at faae Andragendet henviist til Ministeriet, ikke det, selve Andragendet gaaer ud paa, men derimod det, at Regjeringen skulde for Thinget foreslaae en vis Sum, som vi skulde bevilge, og som derefter skulde fordeles mellem de Møllere, der havde lidt væsentligt Tab derved, at Loven af 1852 ikke er bleven overholdt saaledes, som det oprindeligt var paataent. Det, der altsaa væsentligt skulde begrunde Erstatningen eller Godtgjørelsen, eller hvad man nu vil kalde det, var den Omstændighed, at den Frihed, der var givet Folk til at male til deres eget Brug eller til Handelsbrug, var bleven misbrugt til ogsaa at male for Andre, og at derved vedkommende Møllere havde lidt et Tab, som de ikke vilde have lidt, hvis Loven var bleven overholdt. Men det er jo en Omstændighed, som det vilde være meget vanskeligt at oplyse, saavel hvorvidt der virkelig har været Folk, der have overstredet og misbrugt den Ret til Maling, Loven har givet, som i hvor stor Udstrækning denne Misbrug er drevet, og endelig, hvad Skade det i Virkeligheden har medført for vedkommende Møllere. Det kunde være vanskeligt, om det slet den Dag idag, men det er naturligvis saa at sige umuligt, naar det er slet for indtil 14 Aar siden. Der maatte optages Forhør og føres Vidner, og mange af dem, der skulde aflægge Vidnesbyrd, ere maastee døde eller have forladt Landet eller kunne i alt Fald ikke saaledes have Omstændighederne nærværende, at deres Vidnesbyrd kunde tages for gyldigt. Hvorledes vilde det altsaa være muligt for Ministeriet, naar saadanne Andragender indkom, at afgjøre, hvem der skulde have Erstatning og hvem ikke, samt i hvilket Forhold Erstatningen skulde gives til de enkelte Møllere. Dette forekom Fleertallet umuligt, og vi have derfor ikke kunnet tilraade at henwise Andragendet til Regjeringen, da det vilde være at vække et nyt Haab hos Møllerne, der dog tilsidst vilde vise sig at være ugrundet. Men dernæst maa jeg ogsaa spørge, hvad det kunde hjælpe med et saadant Formaal, at indgive Andragendet til Ministeriet. Andragendet gaaer jo ud paa noget Andet end det, vi saaledes tilsigte. Det kan

ikke nytte, at vi her enkeltviis udtale os om, at vi ikke mene det, som Andragendet virkelig gaaer ud paa; thi bliver det indsendt til Ministeren, maa han tage Andragendet, som det virkelig foreligger, og handle derefter.

Dernæst maa det erindres, at de Møllere, der vel i Særdeleshed her maatte komme i Betragtning, for en stor Deel ikke ere dem, der have henvendt sig til Rigsdagen. Den ærede Rigsdagsmand gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at det ikke var Tilfældet forrige Aar, men dertil vil jeg bemærke, at det heller ikke er Tilfældet iaar. De Møllere, der have indgivet det sidste Andragende, sigte udtrykkelig med Hensyn til dem, der maastee have lidt allermeest og f. Ex. ere gaaede fra deres Eienomme: „Naar vi ikke optræde paa disse vore Vidneskammeraters Vegne, ligger Grunden kun derti, at vi mangle Bemhændigelse.“ Altsaa manglede Andragerne Bemhændigelse til at optræde paa deres Vidneskammeraters Vegne; men hvorledes skulde vi da gaae hen og henwise et Andragende fra andre Møllere end dem, vi tænke paa, til Ministeriet, og det med Hensyn til noget Andet end det, Andragendet lyder paa? Det pleier ellers altid at være Reglen, for Finantsubvalget ikke at behandle andre Andragender end dem, der allerede have været forelagte Ministeriet og der have fundet deres Besvarelse; men her er jo netop et Tilfælde, hvor vi vilde komme til at behandle et i Grunden tænkt Andragende fra tænkte Mænd. Dette vilde staae i fuldkommen Modstrid med det, som ellers er Skik hos Finantsubvalget, og jeg kan derfor ikke Andet end troe, at Thinget vil finde det rigtigt, at Fleertallet ikke har kunnet gaae ind paa en Indstilling, som skulde begrundes paa den Maade. Det Naturligste vilde være, at vedkommende Møllere, som have søgt sig forurettede ved saadanne mulige Misbrug, og som ikke i rette Tid have søgt at faae disse afværge, henvende sig, enten enkeltviis eller som en Fleerhed til Ministeriet, og at Ministeriet svarer efter den Undersøgelse, som maa ansees fornøden, og at de Møllere, der ikke finde sig tilfredsstillende derved, da komme til os med de stillede Andragender og Afslaget fra Ministeriet; men, som sagt, det Andragende,